

i Landet, havde foreslaaet et Paabud, der gik ud paa, at saa og saa mange Hunde og ikke flere maatte Enhver holde, en Bestemmelse, som var gyldig for Alle, enten de hørte til de Hviere eller til de Lavere, men dette Lovforslag, der foruden de andre Egenstaber, som jeg har tilladt mig at omtale, gaar ud paa, at den, der har Raad til at betale, kan holde saa mange Hunde, som han vil, men den, der ikke har Raad til at betale Afgifterne eller disse urimelige Mulkter, som Gendarmerne vistnok ville sørge for komme til at spille en større Rolle ved, maa smukt affkaffe sin Hund; det Gode at have en saadan er ham nægtet. Der findes en Bestemmelse i Loven for Kjøbenhavn og Forstæder af 4de Oktober 1815 og for Kjøbstæderne af 29de Oktober 1824, om at Halvdelen af de Mulkter, der idømmes, skal tilfalde Angiveren. Jeg ser dog ikke, at det ærede Udvalg har optaget, at en saadan Bestemmelse ogsaa skal gjælde for Landets Bedkommende; det staar ikke i dets nye § 5. Nei, Gendarmerne faae ikke Halvdelen; det gaar Altsammen til de fattiges Kasse, men jeg vil tilstaa, at jeg er dog ikke ganske rolig i saa Henseende, thi der staar i den nye § 5, den nuværende § 3. Noget om, at Kommunalbestyrelserne skulle fastsætte Vedtægter om disse Forhold, der skulle være gjældende for 3 Aar ad Gangen. Jeg er derfor ikke ganske sikker paa, at dog ikke en eller anden velvillig Kommunalbestyrelse kunde foranledige, at der for større Ordens og Betryggelses Skyld kom ind i en saadan Vedtægt, at Halvdelen af Mulkten skal tilfalde Angiveren, som det jo allerede nu er lovbestemt i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne. Jeg for mit Bedkommende kan ikke anfæ dette Lovforslag for at være af den Bestaffenhed, at det fortjener at blive vedtaget. Man kan sige meget Smukt om Hundens Forhold til Mennesket. Der skal staa i den gamle Zenda-Vesta, der er en af de ældste Bøger, som Menneskehedens besidder, at ved Hundens Forstand bestaar Verden. Lad dette ogsaa være en Hyperbol, være noget overdrevet; saa Meget er i det Mindste sikkert, at Hunden træffe vi som en uundværlig Besjager hos Mennesket selv paa dets laveste Kulturtrin og lige op til det højeste og paa alle Mellemled. Det er ikke min Mening, at der ikke kunde være Anledning til, naar man paaviste en besværlig Overhaandtagen af Hun-

dene, at træffe Bestemmelser, som søgte at raade Bod derpaa, men dette Lovforslags Bestemmelser finder jeg at være dels uskiftede dertil, dels af en saadan Bestaffenhed, at det frembyder ganske overordentlige Betænklichkeiten i det Mindste for mig at vedtage noget Saadant, som jeg antager vil bringe langt flere Ulemper og meget større Skade, end det kan haabes paa nogen Maade at ville komme til Nytte.

Buff: Jeg skal for mit Bedkommende ikke komme ind paa lange, vidtløftige Betragtninger om Skatte spørgsmål i Forbindelse med dette Lovforslag. Det er jo blevet sagt til Overflod under tidligere Behandlinger, at hvad der er Pointen i denne Sag, er, at naar Folk ville have Lov til at genere Andre, naar de frivillig og forsættelig optræde saaledes, at de komme til at genere deres Medborgere og Medborgerinder, saa er der Grund til til Gjengjæld at paalægge dem en Byrde. Det forekommer mig ikke, at lange Betragtninger over Skatte spørgsmål have hjemme i denne Sag, saaledes som de fremkom i Begyndelsen af det ærede Medlems Udtalelse. Jeg vil for mit Bedkommende ikke kritisere Udvalget, men jeg vil dog sige, at der er nogle af dets Endringsforslag til 3die Behandling, som jeg ikke er saa ganske glad ved, og at jeg derfor vilde ønske, at de ikke vare skillede. Naar det i Lovforslaget, som det blev vedtaget ved 2den Behandling, er sagt, at Folk, der holde deres Hunde bundne og indelukkede, ere frie for at svare Skat af dem, saa forekommer det mig at være en Indrømmelse, som billigvis kunde forlanges. Naar nu Endringsforslaget under Nr. 5 bestemmer, at hvor der i en Husstand paa Landet kun holdes een Hund, er denne afgiftsfri, naar den i Hvide ikke maaler over 20 Tommer, saa agter jeg for mit Bedkommende ikke at stemme for denne Endring, men da Udvalget er enigt om den, vil jeg paa den anden Side heller ikke stemme imod den; thi det forekommer mig, at naar et Udvalg, som repræsenterer alle Sider i Sagen, er enigt, maa der tages et vist Hensyn dertil. Derimod maa jeg sige, at jeg for mit Bedkommende er glad ved Endringsforslagene Nr. 6 og Nr. 14. Der fremkom ved 2den Behandling Udtalelser, som hævede, at vi skulde se paa Landet at faae saa meget, som